

Een portret van fotografe Karin Borghouts “Het liefst fotografeer ik in de Koninklijke Serres van Laken”

Fotografe Karin Borghouts (66) woont al veertig jaar in Kalmthout en zag haar werk als kunstfotografe, die ook vaak voor musea en architecten werkt, eind vorig jaar bekroond met een Kalmthoutse Cultuurprijs in de categorie Bijzondere Prestatie. “De plek waar ik het liefste fotografeer zijn de Koninklijke Serres van Laken, maar ik geniet ook enorm van het maken van een foto op een rommelige zolder of in een chaotische werkkamer”, vertelt Karin Borghouts.

Karin Borghouts studeerde schilderkunst in Antwerpen, maar ondervond al snel dat het niet eenvoudig was om daar je kost mee te verdienen. “Al doende, schoolde ik me om tot grafisch vormgeefster. Eerst werkte ik enkele jaren voor een bureau in Kapellen, maar in 1993 zette ik de stap naar zelfstandige in grafisch ontwerp. Dat liep bijzonder goed. Ik had grote klanten die me mooie opdrachten bezorgden, maar na een tijdje voelde het aan als ‘werken in een gouden kooi’. Om mijn creativiteit terug wat aan te scherpen, startte ik aan een opleiding fotografie. Gedurende vier jaar volgde ik één dag in de week les fotografie in Tekenacademie St.-Michiel, wat nu Academie Noord heet.”

“In het kader van die opleiding fotografie trok ik in 2001 door de Kalmthoutse straten op het moment dat de mensen hun grof huisvuil buitenzetten voor de ophaling. Dat zorgde voor prachtige ‘stillevens op straat’. Mensen probeerden de meest uiteenlopende voorwerpen zo compact mogelijk op elkaar te stapelen. Dat leverde voor mij unieke beelden op. Wat ik ook in mijn beginperiode deed, was fotograferen in de Zoo van Antwerpen en andere dierentuinen. Ik fotografeerde de hokken, maar zonder de dieren. Net zoals ik nu nog steeds gebouwen, langs binnen of buiten, fotografeer, meestal zonder mensen. In 2003 kreeg ik voor het eerst een vraag van het Vlaams Architectuurinstituut of ik voor hen beelden wou maken. Daar was ik heel blij mee. Gewapend met mijn grote, technische, analoge camera – zo een waarmee je nog een zwarte doek over je heen trok om beelden te schieten – trok ik rond.”

“Officiële opdrachten en fotoboeken kwamen vaak voort uit mijn persoonlijke interesses en mijn vragen om ergens te mogen fotograferen. Een mooi voorbeeld daarvan is het KMSKA, het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen. Ik vroeg of ik er eens mocht

komen fotograferen tussen twee grote tentoonstellingen in. Alles wat dan achterblijft in zo'n museumruimte zag ik als een stilleven. Toen ze bij het KMSKA mijn foto's zagen, stelden ze de vraag of ik ook de renovatie van het museum in beeld wilde brengen. Uiteindelijk heeft die operatie 11 jaar geduurd, van 2011 tot 2022."

"Veel mensen zien graag emoties in foto's, maar ik hou er net van om plaatsen of gebouwen te fotograferen als registratie, zonder mensen. Ik ben graag buiten en onderweg. Zo maakte ik ook een hele reeks foto's van doodlopende straten in Parijs, die staan gebundeld in het boek 'Paris Impasse'. Ik zie mezelf als een kunstfotografe die ook vaak en graag in opdracht werkt van overheden, architecten, musea of erfgoedorganisaties. In Gent bouwden ze de Leopoldskazerne om tot een nieuw provinciehuis. Daar heb ik mooie beelden van kunnen maken. Net als van het Justitiepaleis in Brussel, waar ik lange tijd heb moeten lobbyen om het interieur te mogen fotograferen op statief. Ik heb al erg veel mooie gebouwen gefotografeerd in België én in Nederland. Over de plek waar ik het liefste werk, moet ik niet lang nadenken: de Koninklijke Serres van Laken. Al sedert 2010 maak ik daar foto's in verschillende seizoenen, waar ook een mooi fotoboek over is verschenen. Daar kom ik echt heel graag."

"In de bijna vijftientwintig jaar dat ik intensief met fotografie bezig ben, heb ik de apparatuur enorm zien evolueren. Zoals ik vertelde, begon ik met een grote, technische camera, waarvan ik de foto's liet ontwikkelen door een labo. Rond 2000 kwam de digitale fotografie op en de camera's zijn door de jaren heen alleen maar beter geworden. Ook het bewerken en afwerken van de foto's gebeurt volledig digitaal, met hulp van het programma Lightroom, wat natuurlijk een knipoog is naar de donkere kamer van vroeger. Ooit las ik dat een zelfstandige fotograaf maar 12,5% van zijn of haar tijd bezig is met het nemen van foto's. Ook ik besteed veel tijd aan alles wat erbij komt kijken. Ik werk ondertussen 4 jaar samen met Wouter Bollaerts, een jonge fotograaf uit Essen. Ondanks mijn ervaring heb ik al veel geleerd van hem over nieuwe technieken."

"Mag ik het interview misschien afsluiten met een kleine oproep voor de mensen in Kalmthout? Voor een nieuwe reeks, waar ik graag weer een boek rond zou uitbrengen, zoek ik nog overvolle zolders, kelders, hobbykamers of verzamelingen. Plekken vol spullen waar wel in gewerkt of iets gedaan wordt. Mensen die een suggestie hebben of zelf zo'n plaats hebben, mogen me contacteren via mijn website."

<https://www.karinborghouts.be/>

Portret

Karin Borghouts. Foto Wouter Bollaerts, 2024

Foto 1

Zaal in het KMSKA voor de opening. Foto Karin Borghouts 2021

Foto 2

Koninklijke Serres, foto Karin Borghouts 2014

Foto 3

Groot huisvuil, foto Karin Borghouts 2001